ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

Διαχειριστής: **Σ. ΒΕΛΛΗΣ**

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 177

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἔκρινε σκόπιμον, ἐξ ὡρισμένης ἀφορμῆς, σχετιζομένης μὲ τὴν ἐκκρεμῆ καθ' ὡρισμένων ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ κατηγορίαν καὶ ἀνάκρισιν, ὁρμηθείς, νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν κ. διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναι» τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 22 Μαΐου τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Τὴν ἀναδημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένην διὰ τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν, ὀλίγας δὲ ἐπὶ τοῦ περιεχομένου ταύτης σκέψεις ἡμῶν παραθέτομεν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ:

Ἀξιότιμε φίλε·

Οὐχὶ σπανίως ἐπὶ ἐγκληματικῶν πράξεων ἡ ἀνάκρισις ἢ βραδύνει ἢ δὲν ἐπιτυγχάνει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον, τείνει δὲ νὰ ἐμπνεύσῃ ἐνίοτε διὰ τὴν παρέλκυσιν δυσπιστίαν πρὸς αὐτήν. Ἡ ἐξαιρετικὴ παράτασις τῶν ἀνακρίσεων, ἀφίνουσα μετέωρον τὴν τύχην τῶν κατηγορουμένων, ἐκτίθησιν αὐτοὺς εἰς δυσμενεῖς περὶ αὐτῶν κρίσεις καὶ εἰς ἀδικαιολόγητον καταφορὰν ἐπὶ τῇ προλήψει ἐνοχῆς, καὶ μάλιστα ὅταν συμπέσῃ νὰ κατέχωσιν οὗτοι ὑπέροχον κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὑπόληψιν. Ἡ δικαιοσύνη πρέπει ν' ἀποδίδηται ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ κρατῆται ὑπόδικός τις ἐν ταῖς φυλακαῖς πρὶν ἢ κριθῇ, καὶ διὰ τοῦτο μοὶ ἐφάνη ὑπερβολικὸν ὅτι ἐξεδόθησαν ἐντάλματα προφυλακίσεως κατ' ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ἐνῷ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς νομίμου ποινῆς καὶ ἄνευ τῆς προφυλακίσεώς των. Ἡ ὑπέρμετρος βραδύτης τῶν ἀνακρίσεων ἐνίοτε παρ' ἡμῖν καὶ ἡ πολλάκις ἀποτυχία αὐτῶν δικαίως ἀπασχολεῖ τὴν κοινωνίαν, παριστάμενην οὐχὶ σπανίως εἰς δράματα ἄνευ λύσεως, καὶ συγκινουμένην μεγάλως ἐκ τοιούτων ἀνησυχαστικῶν φαινομένων. Μετὰ λύπης μου δὲ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀνακρίσεων γίνεται ἐνίοτε ἄνευ τῆς προσηκούσης προσοχῆς, καὶ χωρὶς νὰ προκύψωσιν ἰσχυραὶ ἐνδείξεις ὑποστηρίξεως δημοσίας κατηγορίας εἰσάγονται ὑποθέσεις εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ οὕτω πολλαὶ ἀποφάσεις ἐκδίδονται ἀθωωτικαί. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἡ ἀνάκρισις καταγίνεται εἰς τὸ ἔργον της πρὸς περισυλλογὴν ἀποδείξεων, ἐν ὅσῳ τὰ συμβούλια σκέπτονται καὶ συζητοῦσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, πρέπει νὰ τηρῶμεν πάντες σιωπήν, ἵνα μή, ἔστω καὶ πόρρωθεν, ταράττωμεν τὰς σκέψεις τῶν δικαστῶν ἢ ἐπιβαρύνωμεν τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων. Ἀλλ' ὅταν ἡ ὁριστικὴ γνώμη τῶν συμβουλίων γείνῃ γνωστὴ διὰ βουλεύματος ἢ τῶνδικαστῶν δι' ἀποφάσεως, ὀφείλομεν κατ' ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων καθῆκον νὰ μορφώσωμεν τὴν γνώμην ἡμῶν καὶ νὰ ἐξασκήσωμεν τὸν ἔλεγχον.

«Ὅταν αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνακρίσεως περατωθῶσι, δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἂν αὗται ἔγειναν, ὅπως ἔπρεπε νὰ γείνωσι. Πρὸ τούτου ὅμως ἡ ἀνάκρισις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον. Ἐννοῶ νὰ σεβασθῶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἔχει ἐπιφορτισθῇ δύσκολον ἀνάκρισιν». Ταῦτα εἶπεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ νῦν πρωθυπουργὸς Μπριάν, ὅτε κατεκρίθη ἐνώπιον τῆς Γερουσίας τῆς Γαλλίας ὁ διεξάγων τὴν ἀνάκρισιν ἀνακριτὴς διὰ τὸν φόνον Στάϊνχελ. Ταῦτα δὲ ἐφαρμόζονται πληρέστατα καὶ παρ' ἡμῖν.

Πολλάκις πολλαχόθεν μοὶ διαβιβάζονται παράπονα κατὰ τῆς λειτουργίας τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἔν τισι τὰ ἐγειρόμενα παράπονά εἰσι βάσιμα, πρὸς ἐμπέδωσιν δὲ τοῦ κράτους τῶν νόμων καὶ ἄρσιν τῶν παραπόνων ὀφείλομεν πάντες νὰ ἐργασθῶμεν. Ἡ δημοσιογραφία ἰδίως, ἡ ἐκπροσωποῦσα καὶ μορφοῦσα τὴν κοινὴν γνώμην, διακλαδοῦσα ταῦτα ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ σκοπῷ τῆς διορθώσεως, προσφέρει ἀληθῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν τόπον. Δὲν ἀσπάζομαι τὴν γνώμην τῶν φρονούντων ὅτι ἡ δημοσία κατάκρισις τῶν κακῶς ἐχόντων δημοσίων πραγμάτων μειοῖ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κράτους καὶ καταβιβάζει αὐτὸ ἐκ τῆς προσηκούσης αὐτῷ τιμητικῆς θέσεως. Ἀείποτε ὑπερεμάχησα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τοῦ δημοσίου ἐλέγχου, ἀλλ' ἐλέγχου λελογισμένου καὶ βασίμου, ἐλέγχου στηριζομένου ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ νόμου.

Τὰ κράτη εὐημεροῦσιν ὅταν διορθώνωσι τὰς ἐλλείψεις των καὶ οὐχὶ ὅταν καλύπτωσιν αὐτάς. Οὐδενὶ δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ τὴν εἰς τοῦτο συνδρομήν, τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὸν πόθον, ὅπως ἴδῃ τὰ πάντα βαίνοντα ἐν τάξει καὶ πρὸ πάντων τὴν ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἥτις εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα ἐγγύησις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ μὲν τῆς ἁπάντων εὐημερίας, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ τῆς τοῦ κράτους ἀγαθῆς ὑπολήψεως. Ἐὰν δὲ ἡ ὑπόληψις αὕτη ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἶνε ἀγαθὸν πολύτιμον διὰ Κράτη συμπληρώσαντα τὴν ἀποκατάστασίν των, διὰ τὸ Ἑλληνικόν, ἔχον ἔτι ἀλυτρώτους ἀδελφούς, εἶνε ἀνάγκη ἐπιτακτική.

Ἀλλ' ἵνα ἡ συνδρομὴ αὕτη ἀποβῇ ἐπωφελής, πρέπει νὰ μὴ παρενοχλῇ καὶ ἐπηρεάζῃ τοὺς δικαστάς, διαταράττουσα τὴν ἠρεμίαν τῆς κρίσεως αὐτῶν ἢ ἀφαιροῦσα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀνεξαρτησίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεμελιώδης νόμος τοῦ κράτους κατέστησε τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν διακεκριμένην καὶ αὐθύπαρκτον, περιφρουρήσας ἅμα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς διὰ πλείστων ἐγγυήσεων. Ἐὰν δὲ ἐπικρατῇ σύγχυσις ἐξουσιῶν καὶ ἐπέμβασις ἀναρμοδίων προσώπων εἰς τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν, ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἀποβάλλει τὸ προσῆκον εἰς αὐτὴν κῦρος, καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῆς κατανταῖ νὰ μὴ εἶνε δικαιοτέρα τῆς αὐθαιρεσίας. Διὰ ταῦτα ἂν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ συντελέσω κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς τὴν ταχεῖαν περάτωσιν τῆς ἀνακρίσεως περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δὲν δύναμαι νὰ πράξω πλειότερον τοῦ ὅ,τι ἔπραξα ἤδη, συστήσας ἐπανειλημμένως εἴς τε τὸν ἀνακριτὴν καὶ εἰς τὸν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέα νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνακρίσεως, ὅσον δύνανται. Ἂν ἤθελον πράξῃ τι περαιτέρω, θὰ ἔπραττον ὑπέρβασιν καθήκοντος, καὶ θὰ παρέβαινον τοὺς νόμους τοὺς ὁρίζοντας τὴν δικαιοδοσίαν μου ὡς Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας «ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐναπόκειται, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Ἐφετῶν, εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέα ἐντὸς τῆς περιφερείας του». Ὁ δὲ ἀνακριτὴς δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ ἂν ἐνήργησε προσηκόντως ἢ ὄχι, ὅταν περατωθῇ ἡ ἀνάκρισις, ὥστε ἐπὶ τοῦ παρόντος ὀφείλομεν πάντως νὰ σεβασθῶμεν τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ, ἣν ἐξασφαλίζουσιν οἱ νόμοι, νὰ ἐπιφυλαχθῶμεν δὲ νὰ κρίνωμεν αὐτὸν κατόπιν, ὅταν θὰ παύσῃ πλέον ἡ μυστικότης τῆς ἀνακρίσεως καὶ θὰ ὑπάρχωσι πρόχειρα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλέγχου.

Τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τοσούτων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων εἶνε τεκμήριον ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτῶν, ἀλλ' οὐδεμία ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ὑπὲρ αὐτῶν θὰ ἔχῃ ἠθικὸν κῦρος ἐὰν ὑπάρχῃ ὑποψία ὅτι εἶνε προϊὸν ἐκβιάσεως. Ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ δικαστικὴ ἐξουσία κατέχει ἤδη πολλοὺς τίτλους τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης παρὰ τοῦ Ἔθνους, τὸ δὲ ἔργον αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ γεννᾷ παράπονα καὶ κατακρίσεις, διὰ τοῦτο δὲ μετὰ μεγάλης ἐπιφυλάξεως πρέπει νὰ πολιτευώμεθα προκειμένου περὶ ἐλέγχου δικαστικῶν πκρεκτροπῶν. Ταῦτα ἀναγκάζομαι νὰ γράψω βλέπων τὴν ἐπικρατοῦσαν ὡς ἐκ τῆς κατ' ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καταγγελίας συγκίνησιν, ἥτις δύνατται νὰ ἀπολήξῃ εἰς ἀπευκταῖα, ἐλπίζω δὲ ὅτι δύνανται νὰ πεισθῶσι πάντες ὅτι τὸ κάλλιστον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ εἰς τοὺς νόμους ὑπακοή.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1910

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΔΗΜ. ΤΣΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι ΝΑΥΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

(1908—1909)

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ καθηγητὴς τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ κ. Γεώργιος Στρέϊτ ἐξέδοτο περισπούδαστον μελέτην ἀφορῶσαν τὸ διεθνὲς δίκαιον ἐν τῷ θαλασσίῳ πολέμῳ.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἥτις, ὡς ἐξόχως ναυτικὸν ἔθνος, μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ πάντα τὰ τὸ διεθνὲς ναυτικὸν δίκαιον θίγοντα ζητήματα ἡ προκειμένη μελέτη εἶνε ὑψίστου ἐνδιαφέροντος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταργήσεως τῆς καταδρομῆς διὰ τῆς Δηλώσεως τῶν Παρισίων τοῦ 1856 ἤρξατο πολλαχῶς ἐκδηλουμένη ἡ τάσις τοῦ ἐντοπισμοῦ τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου εἰς οἱονεὶ μονομαχίαν τῶν μαχίμων δυνάμεων τῶν ἐμπολέμων Πολιτειῶν καὶ τοῦ ὡς οἷόν τε περιορισμοῦ τῆς καταστροφῆς τῶν λοιπῶν πραγμάτων καὶ δὴ τῶν οὐδετέρων πλοίων καὶ ἐμπορευμάτων. Ὑπὸ τῶν ἀνθρωπιστικῶν τούτων ἰδεῶν ἐμφορουμένη ἡ ἐν Ἅγῃ Β' περὶ Εἰρήνης Διάσκεψις τοῦ 1907 εἰσήγαγε τὸν θεσμὸν Ἐφετείου Διεθνοῦς ἑδρεύοντος ἐν Ἅγῃ καὶ δικάζοντος ἐν δευτέρῳ βαθμῷ τὰς θαλασσίας λείας.

Ἀλλ' ἡ ἵδρυσις τοῦ δικαστηρίου τούτου καίπερ καθ' ἑκυτὴν σημαντικωτάτη μικρὰν πρακτικῶς παρεῖχε συμβολήν, ἐφ' ὅσον δὲν καθωρίζοντο καὶ ἄλλα ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὴν δικονομίαν καὶ τὸ οὐσιαστικὸν δίκαιον τῶν θαλασσίων λειῶν.

Τὸ διάβημα πρὸς τοιοῦτον διακανονισμὸν ἐποιήσατο αὐτὴ ἡ θαλασσοκράτειρα Ἀγγλία, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον ἐχέγγυον τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Συνεπείᾳ προσκλήσεως τῆς Ἀγγλίας συνῆλθε κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1908 Ναυτικὴ Συνδιάσκεψις ἐν Λονδίνῳ ἀποτελεσθεῖσα ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἓξ Μεγάλων Δυνάμεων, τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Ὁλλανδίας, πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων τούτων.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου τούτου, κατὰ τὴν εὔστοχον φράσιν τοῦ κ. Στρέϊτ, «ὑπερακοντίσασα καὶ τῶν αἰσιοδόξων τὰς ἐλπίδας», ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε τὸ Συνέδριον τοῦτο «ἀποτελεῖ σπουδαιότατον σταθμὸν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ διεθνοῦς δικαίου».

Μετὰ μακρὰς προεισαγωγικὰς μελέτας συνετάγη ὑπὸ τοῦ διασήμου Γάλλου διεθνολόγου L. Renault τὸ σχέδιον τῆς συμβάσεως, ἥτις, μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ὑπογραφεῖσα ἐν Λονδίνῳ τὴν 26 Φεβρ. 1909 ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Συνδιασκέψει μετεχουσῶν Πολιτειῶν ἀποτελεῖ τὴν **Δήλωσιν** (Declaration), ἥτις περιέχει ἁπάσας τὰς ἀποδεκτὰς γενομένας ἀποφάσεις τῆς Συνδιασκέψεως.

Ἡ δήλωσις, ἧς τὸ περιεχόμενον ἀποτελεῖ συμβατικὸν δίκαιον διὰ τὰς ὑπογραψάσας Πολιτείας, εἶνε δεκτικὴ προσχωρήσεως καὶ ἐκ μέρους πάσης ἄλλης Πολιτείας, μὴ μετασχούσης τῆς Συνδιασκέψεως, οἵα εἶνε καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἡ δήλωσις αὕτη, ἧς πλῆρες τὸ κείμενον καταχωρίζεται ἐν τέλει τοῦ πονήματος τοῦ κ. Γεωρ. Στρέϊτ, περιλαμβάνει ἐννέα ὅλα κεφάλαια.

Ἐκ τούτων τρία εἰσὶ τὰ κυριώτατα: τὸ περὶ θαλασσίου πολεμικοῦ λαθρεμπορίου, τὸ περὶ ἐννοίας τῶν οὐδετέρων καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆς παραβιαζούσης τὰς διατάξεις τῆς Δηλώσεως.

Ι. Περὶ τοῦ θαλασσίου πολεμικοῦ λαθρεμπορίου ἡ Δήλωσις τῶν Παρισίων τοῦ 1856 ἀναγράφει τὰς ἑπομένας δύο ἀρχάς, ἤτοι 1) ἡ οὐδετέρα σημαία καλύπτει τὸ πολέμιον ἐμπόρευμα καὶ 2) οὐδέτερον ἐμπόρευμα ἐπὶ πολεμίου πλοίου δὲν κατάσχεται, αἵτινες ὅμως ἀρχαὶ ἀδρανοῦσι προκειμένου περὶ πολεμικοῦ λαθρεμπορίου, διότι ἀφ' ἑνὸς ἡ οὐδετέρα σημαία δὲν καλύπτει τὸ πολέμιον λαθρεμπόρευμα, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦτο ἐπὶ οὐδετέρου πλοίου ὂν κατάσχεται.

Τί εἶνε ὅμως θαλάσσιον πολεμικὸν λαθρεμπόρευμα; Τοῦτο ἦτο τελείως ἀόριστον καὶ ἐχαρακτηρίζετο ἑκάστοτε κατὰ τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ δικαστηρίου θαλασσίων λειῶν, τοῦ ἀνήκοντος τῇ πολιτείᾳ τοῦ ληΐστῆρος. Ἀλλ' ἡ τῶν νεωτάτων χρόνων πυκνὴ θαλασσία συγκοινωνία κατέδειξε τὸ ἄδικον ἀλλὰ καὶ ἄσκοπον τῆς καταλήψεως τῆς οὐδετέρας περιουσίας, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν χρησιμοποιεῖται κατὰ τρόπον φανερῶς ὠφέλιμον εἰς πολεμικὰς ἐργασίας.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Λονδίνου, ἐπιδιώκουσα τὴν διασάφησιν τοῦ δυσχεροῦς τούτου θέματος, κατεσκεύασε τρεῖς πίνακας ἐμπορευμάτων πολεμικοῦ λαθρεμπορίου:

Ὁ πρῶτος πίναξ περιλαμβάνει τὰ ἀπόλυτα λαθρεμπορεύματα, ἤτοι τὰ ἀνεξαρτήτως πάσης δηλώσεως τῶν ἐμπολέμων ὄντα τοιαῦτα καὶ ἀναγράφει ταῦτα λεπτομερῶς ἐν ἄρθρῳ 22 τῆς Δηλώ-

σεως. Τοιαῦτα ἀπόλυτα λαθρεμπορεύματα εἰσί: πολεμοφόδια, πολεμικὰ πλοῖα, τηλεβόλα, κτλ.

Ὁ δεύτερος πίναξ περιλαμβάνει τὰ σχετικὰ λαθρεμπορεύματα, ἤτοι τὰ δυνάμενα νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἴτε πρὸς εἰρηνικὰς εἴτε πρὸς πολεμικὰς χρείας καὶ ἅτινα ἀναγράφει λεπτομερῶς τὸ ἄρθρον 24 τῆς Δηλώσεως. Τοιοῦτά εἰσι: ζωοτροφίαι καὶ ἐνδύματα πρὸς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ, νομίσματα, χαρτονομίσματα, κτλ.

Ὁ τρίτος πίναξ ὁ καὶ σπουδαιότατος περιλαμβάνει τὰ ἐμπορεύματα ἅτινά εἰσιν ἀνεπίδεκτα χαρακτηρισμοῦ ὡς λαθρεμπορεύματα καὶ ἅτινα ἀναγράφονται ἐν ἄρθροις 27 — 29 τῆς Δηλώσεως. Τοιαῦτά εἰσι ὁ βάμβαξ, τὰ μέταλλα, αἱ γεωργικαὶ μηχαναί, κτλ.

Διὰ τῶν διατάξεων τούτων τίθεται θετικὴ βάσις τοῦ ζητήματος, ἅτε πλήθους σπουδαίων ἐμπορευμάτων ἐξαιρουμένων ἀπολύτως τῆς λαθρεμπορικῆς ἰδιότητος καὶ μενόντων ἀκαταδιώκτων.

Τὸ πολεμικὸν λαθρεμπόρευμα δημεύεται, τὸ δὲ πλοῖον δημεύεται μόνον ἂν τὸ τοιοῦτο λαθρεμπόρευμα ἀποτελῇ εἴτε κατ' ἀξίαν εἴτε κατὰ βάρος εἴτε κατ' ὄγκον εἴτε κατὰ ναῦλον πλέον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὅλου φορτίου.

II. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τοῦ οὐδετέρου πλοίου, ἥτις εἶνε ἡ θεμελιώδης βάσις τῶν ὁρίων τῆς πολεμικῆς ἐνεργείας, δυστυχῶς αὕτη δὲν καθορίζεται πλήρως ἐν τῇ δηλώσει, μεινάντων πολλῶν κενῶν, ἅτινα ἡ Συνδιάσκεψις δὲν ἠδυνήθη νὰ λύσῃ.

Οὐδέτερον ἐμπόρευμα εἶνε ἐκεῖνο, οὗ ὁ κύριος εἶνε οὐδέτερος. Ἀλλὰ τίς κύριος εἶνε οὐδέτερος, ὁ ὢν ἰθαγενὴς οὐδετέρας Πολιτείας ἢ ὁ κατοικῶν ἐν οὐδετέρᾳ Πολιτείᾳ; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔμεινεν ἄλυτον, τοῦθ' ὅπερ μειοῖ σοβαρῶς τὴν σημασίαν τοῦ πρώτου κανόνος.

Οὐδέτερον πλοῖον εἶνε τὸ φέρον τὴν σημαίαν οὐδετέρας Πολιτείας. Ὁ κανὼν οὗτος εἶνε ἁπλοῦς· ἔχει ὅμως δύο ἐξαιρέσεις. Ἐν πρώτοις ἐὰν ἡ οὐδετέρα σημαία ἀπεκτήθη μετὰ τὴν ἔναρξιν πολέμου ἢ μικρὸν πρὸ ταύτης ὑπὸ πλοίου ἰθαγενοῦς μιᾶς τῶν ἐμπολέμων Πολιτειῶν, ἡ τοιαύτη μεταβίβασις δὲν καθιστᾷ τὸ πλοῖον οὐδέτερον. Βεβαίως ἐνταῦθα νοεῖται ἑκουσία μεταβίβασις· διότι ἐπὶ μεταβιβάσεως λόγῳ κληρονομίας ἀποκτᾶται ἐγκύρως ἡ οὐδετέρα σημαία.

Δεύτερον, ὅταν πλοῖον οὐδέτερον ἐκτελεῖ πλόας ἐν θαλάσσαις, ἐν αἷς ἡ ἐμπόλεμος Πολιτεία ἔχει ἀποκλειστικὸν δικαίωμα πλοῦ τῶν ἰδίων αὐτῆς πλοίων (λ. χ. ἀκτοπλοΐα), δὲν λογίζεται ὡς οὐδέτερον. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη δὲν ἀναγράφεται ρητῶς ἐν τῇ Δηλώσει, ἑπομένως σιωπώσης τῆς Δηλώσεως ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ ἀρχαί, καθ' ἃς ἐφ'ὅσον Πολιτεία τις δυνάμει συμβάσεως διεθνοῦς ἐπιφυλάσσει τὴν ἀκτοπλοΐαν εἰς τὰ ἰθαγενῆ αὐτῆς πλοῖα, ἂν τὰ πλοῖα τῆς ἀντισυμβαλλομένης Πολιτείας ἐπιχειρῶσιν ἀκτοπλοΐαν τῆς πρώτης Πολιτείας, οὔσης ἐν πολέμῳ, τὰ πλοῖα ταῦτα **δὲν** λογίζονται οὐδέτερα.

III. Σημαντικωτάτην πρόοδον ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις ἀποτελεῖ ἡ ἀναγραφὴ διατάξεως περὶ ἀποζημιώσεως ὑπὸ τῆς ληϊστῆρος Πολιτείας τοῦ πλοίου ἢ τοῦ ἐμπορεύματος ἅτινα παρανόμως κατεσχέθησαν. Ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, ἧς τὸ ποσὸν κρίνει τὸ Δικαστήριον, δὲν χορηγεῖται ὅταν ἡ κατάσχεσις ἦτο εὔλογος καίτοι κατόπιν ἀρθεῖσα εἴτε διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ εἴτε διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου Λειῶν.

Διὰ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν τὰ προκείμενα ζητήματα τίθενται ἐπὶ ἐδάφους, ἔνθα εἶνε εὐχερεστέρα ἡ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ λύσις.

Τοιαύτη ἐν βραχυλογίᾳ ἡ Δήλωσις τοῦ Λονδίνου τοῦ 1909.

Ἡ σημασία τῆς Δηλώσεως ταύτης διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε μεγίστη καὶ προφανὴς ἡ ὠφέλεια τῆς Ἑλλάδος ὅπως προσχωρήσῃ. Ὅθεν εὐλόγως ὁ κ. Γεώργ. Στρεῖτ καίπερ ἐπισήμως προτείνων τὴν ἀπὸ διαφόρων σοβαρῶν ἐπόψεων μελέτην τοῦ ζητήματος φαίνεται καταλήγων ὑπὲρ τῆς ἀπεριφράστου προσχωρήσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Λονδίνειον σύμβασιν, διότι «τὸ κατὰ πολλὴν πιθανότητα μετ' οὐ μακρὸν χρόνον ἱδρυθησόμενον Διεθνὲς Δικαστήριον θαλασσίων λειῶν, καλούμενον ὅπως ἐφαρμόζῃ «ὡς γενικῶς παραδεδεγμένους κανόνας» τοὺς ἐν τῇ Λονδινείῳ Διασκέψει ἐκπονηθέντας, μοιραίως ἀχθήσεται εἰς πραγμάτωσιν τῶν κανόνων τούτων μεταξὺ πασῶν τῶν Πολιτειῶν, ἀδιαφόρως, ἂν πᾶσαι ἤ τινες μόνον προσεχώρησαν τῇ Λονδινείῳ Συνδιασκέψει». Διὰ τῆς πραγματείας ταύτης ὁ κ. Γεώργιος Στρεῖτ ἐπλούτισε τὴν ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ πενιχρὰν Ἑλληνικὴν νομικὴν φιλολογίαν δι' ἔργου χρησιμωτάτου καὶ ἐν τελείᾳ γνώσει τοῦ θέματος συντεταγμένου.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Καὶ πάλιν ὁ νέος περὶ παραγραφῆς Νόμος.

Διὰ τὸν Ὑφηγητὴν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου κ. Τιμολ. Ἡλιόπουλον.

Εἰς προηγούμενον ἡμῶν φύλλον ἐψέξαμεν, μὲ ὕφος δριμύτερον, ὁμολογοῦμεν, ἐκείνου, ὅπερ διακρίνει τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν, τὴν τάσιν τινῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν νομικῶν, οἵτινες πᾶν ἄνευ ἐξαιρέσεως ζήτημα, εἴτε καθαρῶς ἐπιστημονικὸν εἴτε σχετιζόμενον μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου, ἐννοοῦν νὰ χειρισθοῦν καὶ λύσουν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀλλαχοῦ ἀποκλειστικῶς κρατούντων, ἀβλεπτοῦντες ἂν λόγοι ἄλλοι ἐπιβάλλουν εἰς τὸν Ἕλληνα νομοθέτην ἢ δικαστὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς εὐρωπαϊκῆς τρόπον τινὰ συναυλίας. Ἀφορμὴν εἰς τὰς παρατηρήσεις ἡμῶν ἐκείνας εἶχε παράσχῃ ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος καὶ Ὑφηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου κ. Τιμολ. Ἡλιόπουλος, ὅστις, ἀναλαμβάνων δι' ἄρθρου δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀθῆναι» νὰ ἐπικρίνῃ τὸ νέον περὶ παραγραφῆς τῶν ἀδικημάτων νομοθέτημα, ἀντὶ νὰ ἀναζητήσῃ τὰ ἐπιχειρήματά του ἐκ τῶν εἰδικῶν ἀναγκῶν, αἵτινες ὑπηγόρευσαν τοῦτο, περιωρίσθη νὰ τὸ κατακρίνῃ τραχύτατα διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ τῶν εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν, ἀπὸ τῆς Δημοκρατίας τοῦ Μονακὸ μέχρι τῆς Νορβηγίας, περιέχονται συγγενεῖς διατάξεις.

Τὸ σύστημα ὅσον γνωστὸν καὶ τετριμμένον εἶνε, τόσον εἶνε ἐξ ἄλλου καὶ ἀσφαλές, διότι στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ὅτι οὐδεὶς θὰ ἔχῃ τὸν χρόνον ἢ τὴν ὄρεξιν νὰ ἀναφυλλίσῃ τὰς νομοθεσίας τῆς Ὑφηλίου, ὅπως ἀνασκευάσῃ ἐπιχειρήματα τοιαύτης μορφῆς, ἀνάξια καθ' ἑαυτὰ σοβαρωτέρας συζητήσεως. Ἀτυχῶς ὅμως διὰ τὸν κ. Τιμολ. Ἡλιόπουλον, ὅστις φρονίμως τὴν φορὰν ταύτην ποιῶν ἐσιώπησε μετὰ τὴν πρόκλησιν ἡμῶν ὅπως συζητήσῃ ἐπὶ τῆς οὐσιαστικῆς τοῦ νέου νόμου καινοτομίας, τοιαύτην ὄρεξιν ἔσχε καὶ ὁ κατωτέρω γράφων κ. Κ. Τριανταφυλλόπουλος, ὅστις λύει τὴν σιωπὴν τοῦ προκληθέντος καὶ σπεύδων ἀποδεικνύει ὅτι τὰ δίοπτρα τοῦ κυρίου Ἡλιοπούλου, τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων λέγει ὅτι παρακολουθεῖ τὴν νεωτέραν (;) Ποινικὴν ἐπιστήμην εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον *πρεσβυωπικά*, ἀφοῦ τρεῖς ὅλαι νομοθεσίαι, ἡ τῆς Ἑλβετίας, Γερμανίας καὶ Αὐστρίας παρασκευάζονται ἤδη ὅπως περιλάβωσι διατάξεις γενικωτέρας ἀκόμη ἐκείνων αἵτινες κατέστησαν ἤδη νόμος παρ' ἡμῖν, ἀφοῦ τὰ σχέδια ἐκτυπωθέντα ἤδη κυκλοφοροῦσιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν διῆλθον ἀκόμη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ κ. Τιμολ. Ἡλιοπούλου, τοῦ μετὰ τόσου κόμπου καὶ τόσον προκλητικῶς καυτηριάσαντος τὸν Ἕλληνα νομοθέτην ὡς εἰσαγαγόντα δικαιώματα καινὰ δῆθεν καὶ ἄγνωστα εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ εἰς πᾶσαν νομοθεσίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Κ. Τριανταφυλλοπούλου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά.

Σχετικῶς μὲ τὸ γραφὲν, ὅτι εἰς κανένα ποινικὸν νόμον ἢ νομοσχέδιον δὲν ὑπάρχουν τοιαῦται διατάξεις, οἷαι αἱ ἐν τῷ νεωτάτῳ Νόμῳ, ΓΧΞΓ' περὶ παραγραφῆς τῶν ἀδικημάτων, παρατητητέον ὅτι ἡ διάταξις, καθ' ἣν «ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ πρὸς ὁριστικὴν παραγραφὴν προθεσμία κατ' οὐδένα λόγον δύναται νὰ ἐπεκταθῇ πέραν τῆς διετίας διὰ τὰ πταίσματα καὶ πέραν τῆς ἑξαετίας διὰ τὰ κακουργήματα» εὕρηται ἀναλόγως ὁμοία καὶ γενικωτέρα, ἅ τε περιλαμβάνουσα ὅλα τὰ ἀδικήματα, εἰς τὰ νεώτατα καὶ σχεδὸν σύγχρονα σχέδια Αὐστριακοῦ, Γερμανικοῦ καὶ Ἑλβετικοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἡ ἀπόλυτος αὕτη προθεσμία ὁρίζεται εἰς μὲν τὰ δύο πρῶτα διπλασία εἰς δὲ τὸ Ἑλβετικὸν κατὰ ἥμισυ μακροτέρα τοῦ χρόνου τῆς ἀρχικῆς παραγραφῆς. Ἑπομένως, ἐὰν ὁ νεώτατος νόμος εἰσῆγε μόνον τοιαύτην προσθήκην, ἀνάλογον πρὸς τὸ μέτρον τοῦ Ἑλβετικοῦ νομοσχεδίου, τὸ ὁποῖον γενικῶς θεωρεῖται ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως ἀνώτερον τῶν λοιπῶν θὰ παρεγράφοντο ὁριστικῶς τὰ μὲν πταίσματα εἰς 1 1)2 ἔτος, τὰ δὲ πλημμελήματα εἰς 1 1)2 καὶ 4 1)2, τὰ δὲ κακουργήματα εἰς 3 καὶ 10 1]2. ἔτη.

Ἡ ἄνω λοιπὸν καινοτομία τοῦ νόμου, ἡ ***μόνη*** *οὐσιώδης, δὲν εἶνε ξένη πρὸς τὰ ἀλλαχοῦ διδασκόμενα καὶ ὅσον οὔπω ἀσφαλῶς ἰσχύσοντα. Ἡ ἄλλη, ἡ μειοῦσα τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ὡς ὀρθῶς τονίζεται εἰς τὴν «Δικαιοσύνην» τῆς 15 Μαΐου, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν λῆξιν τῆς παραγραφῆς θὰ εἰμποροῦν νὰ ἐμποδίζουν κατὰ τὸ δοκοῦν οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι.*

Μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως

Κ. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Αἱ κατὰ τῶν συναλλαγματικῶν ἐνστάσεις.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα·

Κατὰ τὴν πλέον ἢ γνωστὴν διάταξιν τοῦ νεωτέρου νόμου, τοῦ μεταρρυθμίσαντος τὸ ἄρθρον 729 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας «Αἱ περὶ πληρωμῆς συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑποθέσεις συζητοῦνται κατὰ προτίμησιν τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ πάροδον τριῶν ἡμερῶν».

Παρ' ὅλην τὴν σαφήνειαν τῆς διατάξεως ταύτης δὲν νομίζω ὅτι λύεται κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα πᾶσαν ἀμφιβολίαν τὸ ἑξῆς ζήτημα: Αἱ διὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς ἰδικιτέραν συζήτησιν παραπεμπόμεναι κατὰ τῶν συναλλαγματικῶν ἐνστάσεις, συζητοῦνται καὶ αὗται κατὰ προτίμησιν δι' ἁπλῆς κλήσεως ἢ κρατεῖ ἐπ' αὐτῶν τὸ σύστημα τῆς Δικονομίας καθ' ὅ, ἐὰν δὲν διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις ἔρχεται αὕτη ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου;

Ἡ πρώτη ἀνάγνωσις τῆς ἄνω νεαρᾶς διατάξεως ἄγει εἰς τὴν λύσιν, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν καινοτομίαν τῆς κατὰ προτίμησιν συζητήσεως διὰ τὰς ἐκ τῶν συναλλαγματικῶν *καθαρῶς* συζητήσεις. Μήπως ἄλλη τις συλλογιστικὴ σειρὰ ἄγει εἰς ἀντίθετον λύσιν; Τὸ ζήτημα, κατ' ἐμέ, εἶνε ἐκτάκτως πρακτικόν, σκόπιμον δὲ θὰ ἦτο νὰ ἐπαγιοῦτο ἡ ἐπ' αὐτοῦ λύσις.

Ἀρχάριος

ΤΟ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ παράσχωμεν ἀσφαλεῖς πλέον πληροφορίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἰς ἴδιον οἴκημα, περὶ οὗ ὀλίγα τινὰ ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ὡς βέβαιον πλέον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι θὰ μισθωθῇ πρὸς τοῦτο ἓν διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος τῆς ἐπὶ τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Ἰωάν. Πεσματζόγλου ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Ἀρείου Πάγου μεγάλης οἰκίας τῶν κληρονόμων Νικολ. Χατζοπούλου, ἀκριβῶς δὲ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένα τὰ Γραφεῖα καὶ τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Ὁμίλου τῶν ἐκδρομῶν.

Περὶ τοῦ καταλλήλου τόσον τῆς θέσεως ὅσον καὶ τοῦ οἰκοδομήματος ἐν γένει δὲν νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ δευτέρα γνώμη, διότι ἡ οἰκία αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς οὐ μόνον τῆς πόλεως ἀλλὰ τοῦ σημείου περὶ ὃ εἶνε ἐγκατεστημένα τὰ δικαστήρια, ὑπὸ ἔποψιν δὲ ἀξιοπρεποῦς παραστάσεως δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε ἐν τῶν εὐπρεπεστέρων Ἀθηναϊκῶν οἰκοδομημάτων.

Τοιουτοτρόπως τὸ δεύτερον μετὰ τὴν νομοθετικὴν τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων συγκρότησιν βῆμα, δι' οὗ σκοπεῖται ἡ προσηκείωσις τῶν δικηγόρων, ἐπιτελεῖται ἐντὸς ὀλίγου, ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δὲ αἱ εὐρεῖαι αἴθουσαι καὶ τὰ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ ἄνω μεγάρου θὰ ἀποτελέσουν τὸ κέντρον τῆς συναντήσεως τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων.

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΙΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Ὁ Πρεσβευτὴς ἡμῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ οἱ Γενικοὶ Πρόξενοι καὶ ἁπλοῖ Πρόξενοι ἐν ἄλλαις μεγαλοπόλεσι τῆς Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου εἶνε μὲν οἱ Ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ οἱ μόνοι συντελεταὶ τοῦ *κύρους* καὶ τῆς *ἀξιοπρεποῦς παραστάσεως καὶ ῥώμης* τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως.

Πάντες οἱ περὶ τὸν ἑκασταχοῦ Ἀρχηγὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας εἶνε ὑπεύθυνοι διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, πλέον δὲ ἢ ἅπαξ ἐπῆλθον ἀποτυχίαι καὶ ἀπογοητεύσεις ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν τελευταίων τούτων.

Ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς Προξενικοῖς Δικαστηρίοις Ἕλληνες Δικασταὶ εἶνε οἱ κατ' ἐξοχὴν διαχειρισταὶ τῆς *ἐθνικῆς ἡμῶν αἴγλης*, ἀφοῦ δι' ὅλα τὰ Ἔθνη μέτρον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν εἶνε τὸ μεγαλεῖον τῶν λειτουργῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Θέμιδος ἔν τε τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ κοινωνικῷ αὐτῶν βίῳ.

Ὁ Ἕλλην δικαστὴς ἐν Τουρκίᾳ εἶνε προωρισμένος νὰ ἐπεκτείνῃ εἰρηνικῶς καὶ διὰ *μόνου τοῦ κύρους* τῆς Θέμιδος τὸ κράτος τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ ἐδάφη ἑλληνικά, ὑπὸ ξένων κατεχόμενα καὶ ὑπὸ ἄλλων ξένων διὰ τὸ μέλλον ἀμφισβητούμενα ἡμῖν ἐπικινδύνως.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἕλληνος δικαστοῦ ἐν Τουρκίᾳ, δρῶντος καὶ ζῶντος ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ τὸν ἔλεγχον τόσου πολυαρίθμων ἐθνικοτήτων, δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἐμψυχώσῃ μόνον τὸν Ἀλύτρωτον Ἕλληνα ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης ἀγῶνι αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ προσηλυτίσῃ τὰ βλέμματα ὅλων τῶν ἄλλων συνοίκων Λαῶν, ὅσοι, πιπτούσης τῆς Τουρκίας, δὲν ἔχουσι λόγον νὰ ἐλπίζωσιν εἰς ἵδρυσιν ἰδίου Κράτους, ἀλλ' εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ Κράτος, ἱδρυθησόμενον ὑπὸ ἑνὸς τῶν συνοίκων αὐτοῖς λαῶν. Τὸ πολὺ δοθήσεται αὐτοῖς τὸ δικαίωμα, ἂν ἡ *Εὐρώπη παραδεχθῇ τὸ δημοψήφισμα*, νὰ συντελέσωσι διὰ τῆς ψήφου αὐτῶν νὰ ἱδρύσῃ οὗτος ἢ ἐκεῖνος τῶν συνοίκων αὐτοῖς Λαῶν τὸ νέον Κράτος.

Ἂν εἰς πάντα ταῦτα προσθέσωμεν, ὅτι καὶ ὑπήκοοι Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν δικάζονται διὰ μέγιστα πολλάκις συμφέροντα ἐν τοῖς Προξενικοῖς ἡμῶν Δικαστηρίοις, ἀναμνησθῶμεν δέ, ὅτι τὸ 1898 ἐν τῇ Συνδιασκέψει τοῦ Τοπχανὲ Τοῦρκοι, Αὐστριακοὶ καὶ Γερμανοὶ ὡρισμένας ἀποφάσεις ἢ πράξεις τοῦ ἐν Κων)πόλει Προξενικοῦ Δικαστηρίου ἐπεκαλέσθησαν ζητοῦντες τὴν κατάργησιν τῶν capitulations διὰ τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους, θέλομεν ἔχει ἀρτίαν τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἕλληνος δικαστοῦ ἐν Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ.

*

Καὶ εἶνε λοιπὸν εὐνόητος ὁ πλοῦτος τῶν ἐφοδίων τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχω-

σιν οἱ εἰς Κων)πολιν, Σμύρνην καὶ Ἀλεξάνδρειαν στελλόμενοι δικασταὶ ὡς πρὸς τὴν φιλολογικήν, ἐγκυκλοπαιδειακὴν καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν πρὸς τῇ ἀπαραιτήτῳ γνώσει ξένων γλωσσῶν. Ἂς μὴ εἶνε καὶ αἱ θέσεις αὗται ἕρμαιον τῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς χάριν τῶν ἐπιθυμούντων εὐζωΐαν, μισθὸν μείζονα, ἢ *νύμφην πολύφερνον*.

Ἀπαραίτητον δὲ κρίνω νὰ μὴ μένῃ ὁ δικαστὴς ἐν τῷ αὐτῷ Προξενικῷ Δικαστηρίῳ περισσότερον τῆς διετίας. Ἀφοῦ τὸ μέτρον τοῦτο ἐκρίθη ἀπαραίτητον διὰ τοὺς δικαστὰς ἐντὸς τοῦ Κράτους, εἶνε κατὰ πολὺ μείζονα λόγον χρήσιμον διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους.

Ἐντὸς τοῦ Κράτους ἡ *πολιτικὴ ἀνάγκη*, ἤτοι ἡ βουλευτοκρατία ἐπηρέασε τὴν πορείαν τοῦ Δικαστοῦ, γνωρίζοντος, ὅτι ἀπὸ τοῦ βουλευτοῦ ἐξηρτᾶτο ἡ προαγωγή του καὶ ἡ μετάθεσίς του.

Ἐκτὸς τοῦ Κράτους οἱ ὀλίγοι Ἕλληνες Κροῖσοι παίζουσι τὸ αὐτὸ καὶ ὁ βουλευτὴς πρόσωπον ἀπέναντι τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως. Δίδοντες οὗτοι ὀλίγα ἢ πολλὰ χρήματα ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἐθνικοῦ ἢ Κοινοτικοῦ σκοποῦ *ἐκ καλῆς ἢ κακῆς προαιρέσεως*, δὲν ἀρκοῦνται εἰς μόνην τὴν διὰ τῶν παρασήμων ἀμοιβήν των, *ἀλλὰ ρυμουλκοῦσι τὴν Κυβέρνησιν* ἐπὶ τῶν προσωπικῶν ζητημάτων τῆς Πρεσβείας καὶ τῶν Προξενείων, ἰδίᾳ δὲ τῶν δικαστῶν **δι' εὐνοήτους λόγους.** Εἶνε περιττὸν ν' ἀναγράψω τὰ ἄφθονα παραδείγματα, ὡς εἶνε εὐνόητοι αἱ ἐντεῦθεν ζημίαι τῆς Ἑλλ. δικαιοσύνης ἐν τοῖς προξενικοῖς Δικαστηρίοις. Καὶ δημοσιευθέντα καὶ κοινοποιηθέντα Β. Διατάγματα παύσεων ἢ μεταθέσεων ἀνεκλήθησαν ἐπὶ γενικῷ σκανδάλῳ καὶ μειώσει τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας.

*

Ἕνεκα τοῦ γεννηθέντος ἐν Κων)πόλει θορύβου, διὰ τοὺς ἐκεῖ δικαστάς, ἔκρινα καθῆκον νὰ γράψω τὰς σκέψεις μου, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἀθήναις διατριβήν μου ἐπληροφορήθην παρὰ φίλου μου ἐπικοινωνοῦντος στενῶς μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅτι κατὰ τὰς ἐπικειμένας τὸν Ἰούλιον μεταβολὰς Γενικῶν Προξένων καὶ Δικαστῶν δὲν θέλουσι προτιμηθῆ οἱ κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν καὶ *τὴν πεποίθησιν τοῦ Ὑπουργοῦ* φέροντες ἀναμφισβήτητα τὰ ἐφόδια τῆς ἐπιτυχίας *ἀλλ' οἱ ἀσκοῦντες μείζονα ἐπὶ τοῦ κ. Καλέργη, ὡς αὐτὸς οὗτος δυσφορῶν εἶπε, πίεσιν.*

Ἐν Χίῳ τῇ 23 Μαΐου 1910.

ΝΟΜΙΚΟΣ

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Διὰ τῆς πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ἐπιστολῆς του, ἣν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ ἀναδημοσιεύομεν, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρ. Πάγου ἐπανέλαβε, θετικώτερον ἤδη, ἀριθμόν τινα ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐτὸν πλειστάκις καὶ πάντα ἐγγύτερον πρὸς τὴν Δικαιοσύνην κατὰ τὴν ἐφαρμογήν της ἱστάμενον ἀπησχόλησαν. Τῆς ἐπιστολῆς ἄρα ταύτης τὴν ἀναδημοσίευσιν ἐνομίσαμεν ἀναγκαίαν οὐχὶ διότι ἐξαγγέλλονται δι' αὐτῆς νέαι ἔννοιαι, ἀλλὰ διότι, δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ἀποτελεῖ αὕτη ἐνέχυρον παραδοθὲν πρὸς πάντα ἐν οἱᾳδήποτε μετὰ τῆς Δικαιοσύνης εὑρισκόμενον συναλλαγῇ, ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου τῆς Δικαιοσύνης ἐπόπτου, οἷος ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ ὅτι ἡ

Ἀπὸ τῆς θεωρίας εἰς τὴν πρᾶξιν

ἀνάκρισις ἐπιβάλλεται νὰ προχωρῇ μεθ' ὅσης εἶνε δυνατὸν ταχύτητος, τὸ ὅτι ἐν τῇ χρήσει ἐνταλμάτων προφυλακίσεως ὑπέχει τὴν ὑποχρέωσιν ἡ καταδιωκτικὴ ἀρχὴ νὰ εἶνε ἐκτάκτως φειδωλή, τὸ ὅτι μετὰ μεγίστης περισκέψεως εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταθέτουν τὰ συμβούλια μέχρι τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ἐκείνους καθ' ὧν ἐκινήθη ἡ ποινικὴ ἀρωγή, πάντα ταῦτα, ἐπαναλαμβάνομεν, οὔτε νέα εἶνε οὔτε καὶ ὑπῆρχε λόγος τις νὰ τονισθῶσι δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς. Νέον θὰ ἦτο ἂν ὁ παραβάτης τῶν θεμελιωδῶν τούτων ἀρχῶν ἀνακριτὴς ἢ εἰσαγγελεὺς ἢ δικαστὴς ἀντελαμβάνετο ἐμπράκτως ἐκεῖνο ὅπερ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου τόσον θετικῶς, παρὰ τὸ ἀριστοτεχνικῶς εὔστροφον, ὑποδεικνύει διὰ τῆς περικοπῆς: «Ὁ ἀνακριτὴς δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ ἂν ἐνήργησε προσηκόντως ἢ ὄχι, ὅταν περατωθῇ ἡ ἀνάκρισις.» Ἔλεγχον τοιοῦτον οὐδ' ἅπαξ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ γεροντότεροι ἐνθυμοῦνται. Ὅταν δὲ ἀντικρύσωμέν που, ἐν τῷ μέλλοντι τοὐλάχιστον, περίπτωσίν τινα ἐλέγχου τοιούτου, τότε ὑπέχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνομολογήσωμεν ὅτι μετεπέσαμεν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν ἀπὸ τῆς θεωρίας.

Τὴν 9ην Μαΐου 1909 ἐγράφομεν ἐν τῇ στήλῃ ἀκριβῶς ταύτῃ, ἀρξαμένης τῆς κατὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ ἀνακρίσεως, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

... φιλτάτη ἡ Ἀλήθεια

«Οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἧσσον ἢ ἡ τιμὴ τοῦ Κράτους ἐξηρτήθη ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς Ἀνακριτικῆς Ἀρχῆς. Ὅτε τὰ πράγματα ἔφθασαν ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς Δικαιοσύνης, ἡ τιμὴ τοῦ Κράτους εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Ἡ ἀνάκρισις βέβαια ἐπιβάλλεται προσεκτική, ἀκριβολόγος, διστακτική, ἐντεταμένη καὶ ἐκτεταμένη. Ἀλλ' ἔχομεν νὰ παρατάξωμεν ἐπανειλημμένα παραδείγματα, ὅτι ἡ πέραν χρονικοῦ τινος ὁρίου παράτασις τῶν ἀνακρίσεων, ἂν δὲν προεκλήθη καὶ δὲν ἐπεβλήθη ἐκ προθέσεως καὶ σκοπίμως, πάντως συνεσκότισε τὰ πράγματα καὶ κατεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν πρὸς ἀνυπολόγιστον μείωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Δικαιοσύνης, πρὸς σχηματισμὸν γνώμης κοινῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλήρης ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος ἐκεῖ, ὅπου πρέπει ν' ἀσφαλίζωνται τὰ μέγιστα καὶ ἁγιώτατα τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν συμφερόντων».

Αἱ συστάσεις ἡμῶν ἐκεῖναι ἐλήφθησαν τόσον πολὺ ὑπ' ὄψιν, ὥστε εὗρεν ἐκκρεμῆ τὴν ἀνάκρισιν ἡ 9η Μαΐου 1910. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἰς βάρος καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Κράτους καὶ τῆς ὑπολήψεως τῆς Δικαιοσύνης καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐπῆλθον χειρότερα ἢ ὅσον προείδομεν καὶ ἐπὶ ματαίῳ ἠθελήσαμεν νὰ προλάβωμεν. Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ ἴδωμεν τὰ χείριστα.

Ὁ σεβαστὸς τοῦ Ἀρείου Πάγου Εἰσαγγελεὺς παραπέμπει εἰς ἓν ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν, μεθ' ὅλης τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ εὐλαβείας, παραπέμπομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἔχον οὕτω: «Μεταξὺ ὅλων τῶν ἐπὶ τῆς Εἰσαγγελίας ὑπάρχει ἱεραρχικὴ ὑπαλληλία καὶ ἐξάρτησις. Τοῦ ἱεραρχικοῦ τούτου ὅλου προΐσταται ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύς. Οὗτος λαμβάνει ὁδηγίας παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, δίδει ἐκ μέρους του ὁδηγίας εἰς τοὺς παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς, καὶ δέχεται ἀναφορὰς παρ' αὐτῶν, κλπ.». Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 94, ἔχον οὕτω: «Πᾶς εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ μετὰ πάσης ἐλευθερίας καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πεποίθησιν· ὅταν δὲ λαμβάνῃ ῥητὴν ὁδηγίαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του, ὀφείλει νὰ τὴν ἐκτελῇ ταχέως καὶ ἀκριβῶς». Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 97, καθ' ὃ ὡς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰσαγγελεῖς ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δικαιοῦται «1) νὰ δίδῃ ὁδηγίας· 2) νὰ προσδιορίζῃ προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν εἰς αὐτοὺς δεδοδομένων ὁδηγιῶν καὶ ἄλλων διαταγῶν· 3) νὰ τοὺς διατάσσῃ νὰ διέπουν πρεπόντως τὸ ἔργον των, ἂν ὀλιγώρως ἔχωσι περὶ τοῦτο, ἢ ἄλλως τὸ ἀποποιῶνται· 4) νὰ τοὺς ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς πειθαρχικῶς πρόστιμα μέχρι τῶν τριάκοντα δραχμῶν».

Ἐὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τούτων ἠρωτῶμεν, ὑπάρχει τις ὁ ἀγνοῶν, ποίαν θὰ ἐλαμβάνομεν ἀπάντησιν; Καὶ ὑπάρχει κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀμφιβάλλων, περὶ τοῦ ποῦ κεῖται ἴσως ἡ κυριωτάτη αἰτία τῶν ἐκτρόπων, ἅπερ τόσον ἀριστοτεχνικῶς τῷ ὄντι περιγράφει ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν τῇ θαυμασίᾳ πρὸς τὰς «Ἀθήνας» ἐπιστολῇ του; Ἐφηρμόσθησαν, λέγομεν, ***ἔστω ἅπαξ*** ποτὲ αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ; Διότι βεβαίως δὲν ἀποτελοῦσιν ἐφαρμογὴν αἱ κατὰ ἀραιὰ διαστήματα ἐκπομπαὶ σοφῶν τῷ ὄντι ἐγκυκλίων, ἀπὸ ἀκαδημαϊκοῦ καθαρῶς διαφέροντος, ἐλάχιστα καὶ σπανιώτατα ἢ καὶ μηδαμῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν.—

Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ταῦτα ἡ ἀλήθεια;

Ἐξακολουθεῖ κακλιεργούμενον τὸ περιλάλητον φυτώριον τοῦ Εἰσαγγελικοῦ κλάδου. Ἀναμένομεν μετὰ παλμῶν τοὺς πρώτους καρπούς του. Δὲν ἐφροντίσαμεν νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν ἐτελείωσεν ὁ διαγωνισμὸς ἐννέα, νομίζομεν, ὑποψηφίων διὰ πέντε θέσεις. Ὡς πληροφορούμεθα, τῶν διαγωνιζομένων τινὲς εἶνε ἀποτυχόντες διὰ τὴν θέσιν τοῦ παρέδρου! Καθὼς δὲ διηγεῖτο ἡμῖν ἓν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοὺς ἠχηροὺς τῶν ἀκουόντων καγχασμούς, τὸ γραπτὸν θέμα εἰς τὰ Ποινικὰ ἦτο ποία εἶνε ἡ εὐθύνη ἀνθυπομοιράρχου ἐν ἀπαθείᾳ καὶ ἀδρανείᾳ συγκατοικοῦντος μετὰ φυγοδίκου! Λέγεται δὲ ὅτι εἷς τῶν διαγωνιζομένων ἔγραψεν, ὅτι θὰ τὸν ἀναφέρῃ διὰ νὰ μὴ γείνῃ ὑπομοίραρχος!

Τὸ Φυτώριον

Αὐτὸ εἶνε τὸ φυτώριον τῶν Εἰσαγγελέων, διὰ τὸ ὁποῖον ὡς ἰνδιάνος αὐτόχρημα φουσκώνει ὁ δημιουργός του. Κατὰ τὸν νόμον, ἐκ τοῦ φυτωρίου τούτου θὰ προκύψωσιν οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὸ μέλλον. Ἀπὸ ἑνὸς διαγωνισμοῦ παιδικῶν θεμάτων, μεταξὺ νέων ἀδυνατούντων νὰ δοκιμασθῶσιν ἐπαγγελματικῶς καὶ ἐκζητούντων διὰ ψελλισμάτων τὸ μισθάριον τοῦ ἀντεισαγγελέως πρωτοδικῶν.

Εἶνε βέβαιον ὅτι ἀρκετὰ ζωηρὰ ἤρξατο ἐκδηλουμένη μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ἡ δυσφορία ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι λίαν ἐνωρὶς παρέλυσαν αἱ συνεδριάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα ὥστε ἀπὸ τοῦ δευτέρου δεκαημέρου τοῦ Μαΐου ἔκλεισεν ἑρμητικῶς ὁ κ. Προεδρεύων τὴν θύραν τῆς κατὰ προτίμησιν συζητήσεως πάσης ἐν γένει ὑποθέσεως. Ἐν τῇ ἐπικρίσει ὅμως μέτρων λαμβανομένων ὑπὸ τῶν ὑπευθύνως χειριζομένων πάντα κλάδον ὑπηρεσίας ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ μὴ ἐξετάζωνται τὰ γεγονότα μονοπλεύρως καὶ **Τὰ τοῦ Καίσαρος**

ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὡρισμένων συμφερόντων. Ὅταν εἶνε βέβαιον ὅτι διὰ τῆς προκαγωγῆς τῶν διευθυνόντων τὰ τμήματα τῶν συνήθων, τῶν συνοπτικῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων δὲν ἐστερήθη μόνον τριῶν δυνάμεων τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀλλὰ συγχρόνως κατέστη δυσχερὴς αὐτὴ ἡ διεύθυνσις, πρέπει πάντες νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ληφθὲν μέτρον, πρόσκαιρον πάντοτε, ἦτο ἐπιβεβλημένον.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἀνοικτὰς ἐπιστολὰς συζύγων ἐκφραζόντων τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰς μαίας διὰ τὸν εὐτυχῆ τοκετὸν τῆς συνεύνου των, αἰσθανόμεθα ἀρκετὰ συχνὰ τὴν ἀγαλλίασιν, ἐπ' ἐσχάτων πρὸ πάντων, ν' ἀναγινώσκωμεν καὶ παρομοίου ὕφους ἐπιστολάς, ἀνοικτὰς καὶ ταύτας, διαφόρων συγγενῶν καὶ φίλων, ἀνακοινούντων εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι ἂν ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς θείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπιστήμης, ὀφείλεται τὸ μέγα γεγονὸς εἰς τὸ δαιμόνιον τῆς μεθόδου τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ διευθυντοῦ νομικοῦ φροντιστηρίου. Ἰδιαιτέρως ἠσθάνθημεν πάντοτε ἀπόλαυσιν ἀναδημοσιεύοντες ἑκάστοτε τὰς συγχαρητηρίους ταύτας ἐπιστολάς. Μίαν τούτων, πρὸ ἡμερῶν μόλις κοσμήσασαν τὰς στήλας Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, δὲν αἰσθανόμεθα τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἀναδημοσιεύσωμεν. Δι' αὐτῆς ὁ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ διδακτοροποιοῦ διευθυντοῦ τοῦ νομικοῦ φροντιστηρίου, ἀριθμεῖ τοὺς λουσθέντας εἰς τὴν φροντιστηριακὴν κολυμβήθραν εἰς δέκα καὶ τέσσαρας καὶ καταλήγει μὲ τὴν διάπυρον εὐχὴν νὰ τοὺς ἑκατοστήσῃ.

Διατί τάχα νὰ μὴ τοὺς χιλιάσῃ;

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῶν ἄνω ἂς ἀναγνωσθῇ τὸ συγχαρητήριον ὡς ἐκόσμησε τὰς στήλας τῆς πρωϊνῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος εἰς δόξαν τῆς τακτικῆς ἣν ἐξακολουθοῦσι τηροῦντες οἱ Καθηγηταὶ τῆς νομικῆς μας Σχολῆς:

Ἂς τοὺς χιλιάσῃ

Τὸν φίλον δικηγόρον καὶ φροντιστὴν κ. Ἄγγελον Καρίντζην ἐγκαρδίως συγχαίρω διὰ τὸν παρ' αὐτοῦ παρασκευασθέντα, ἀριστεύσαντα δὲ εἰς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ κ. Χρ. Βυζάντιον ὃν ἐπίσης συγχαίρω. Εὔχομαι δὲ τῷ ἀνωτέρω κ. φροντιστῇ, ἵνα τοὺς τοὺς δεκατέσσαρας παρ' αὐτοῦ παρασκευασθέντας καὶ διαπρέψαντας τοὺς ἑκατοστήσῃ.

Π. Θ. Δ.

ΠΕΡΙ ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ εἶπον τὶ εἶνε αἱ εἰκονικαὶ συμβάσεις. Ἐπιλαμβάνομαι ἤδη νὰ ἀνασκευάσω τὴν ἐκδοχὴν περὶ ἀκυρότητος, ἥτις κρατεῖ. Θὰ μεταχειρισθῶ ὀλίγον διδασκαλικὸν ὕφος διότι μοὶ ἐφάνη τὸ μᾶλλον προσφυὲς διὰ νὰ δειχθῇ συντομώτερον καὶ σαφέστερον ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία τῆς ἐκδοχῆς, τὸ πῶς δηλαδὴ ἐγεννήθη καὶ τὶ πρᾶγμα εἶνε.

Ἐν πάσῃ νομοθεσίᾳ φαίνεται τοῦτο τρανῶς, ὅτι βάσις τῶν νομικῶν πράξεων εἶνε ἡ βεβουλημένη δήλωσις. Τὸ ζήτημα τὶς δήλωσις εἶνε βεβουλημένη καὶ τὶς ἀβούλητος δὲν ἀφέθη νὰ λύεται ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. Αὐτὸς ὁ νομοθέτης ἐκ θεωρίας, σχηματισθείσης ἐμπείρως ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου τῶν προσώπων, καθώρισε τοῦτο διὰ γενικοῦ κανόνος, διακρίνας τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ἱκανὰ νὰ δικαιοπρακτῶσι καὶ εἰς τὰ ἀνίκανα νὰ δικαιοπρακτῶσι. Πᾶσα δήλωσις ἱκανοῦ θεωρεῖται προϊὸν βουλήσεως, καὶ παράγει νομικὰ ἀποτελέσματα, πᾶσα δὲ δήλωσις ἀνικάνου θεωρεῖται ἀβούλητος καὶ ὡς μὴ γενομένη. Τὸ τεκμήριον αὐτὸ εἶνε ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως. Δὲν ἐπιτρέπεται ἐξέτασις περὶ τοῦ ἂν ἡ δήλωσις ἱκανοῦ ὑπῆρξε βεβουλημένη, ὅπως ἐξ ἄλλου δὲν ἐπιτρέπεται ἐξέτασις περὶ τοῦ ἂν ἡ δήλωσις ἀνικάνου ὑπῆρξεν ἀβούλητος.

Ὁ κανὼν αὐτὸς δὲν καθιερώθη ἐξ ἀρχῆς τινος, ἀλλὰ κατὰ πεῖραν ἐκ τοῦ συνήθως συμβαίνοντος. Ἡ πεῖρα κατέδειξεν ὅτι δύναται νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετον. Δύναται νὰ συμβῇ ἐπὶ ἱκανοῦ ἡ δήλωσις νὰ μὴ εἶνε προϊὸν βουλήσεως. Τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης καὶ ὥρισεν ὅτι ὁ ἱκανὸς ὁ ἄλλα θέλων νὰ εἴπῃ καὶ ἄλλα λέγει ἔοικε τοῖς ἀνικάνοις· διότι τῷ ὄντι καὶ τούτου ἡ δήλωσις εἶνε ἀβούλητος, ὑπαρχούσης τελείας διαστάσεως μεταξὺ βουλήσεως καὶ δηλώσεως. Κατ' ἐξαίρεσιν ἄρα τοῦ κανόνος ἐτέθησαν οἱ περὶ πλάνης διατάξεις.

Ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν περὶ πλάνης κειμένων παρεισέδυσεν ἡ περὶ ἀκύρου τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν δόξα, τὸ πῶς δὲ παρεισέδυσε μαρτυρεῖ τὸ παρατιθέμενον ἐκ τοῦ Παπαρρηγοπούλου (Γεν. Ἀρχαὶ § 261) ἑξῆς χωρίον. «. . .Ἄμεσος λόγος τῆς ἀκυρότητος τῆς »πράξεως δὲν εἶνε ἡ πλάνη, ἀλλ' ἡ »ἔλλειψις θελήσεως ἢ συνκινέσεως. **Ἡ »ἔλλειψις αὕτη δύναται νὰ ὑ»πάρχῃ καὶ ἐξ ἄλλων λόγων... »Ἀπόδειξις ἡ εἰκονικότης»**. Τὰ αὐτὰ λέγουσι καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς οἱ μὲν ρητῶς, οἱ δὲ ὑπονοουμένως, καὶ ἐξ αὐτῶν, ἅτινα εἶνε προδήλως ἐσφαλμένα, προέκυψεν ἡ ἐκτεθεῖσα δόξα. Διάστασις μεταξὺ βουλήσεως καὶ δηλώσεως ἐξ οὐδενὸς ἄλλου λόγου δύναται νὰ χωρήσῃ, παρὰ μόνον ἕνεκα πλάνης. Διὰ τοῦτο δὲ εἴτε λέγει τις ὅτι πρᾶξις τις εἶνε ἄκυρος διὰ πλάνην εἴτε λέγει ὅτι εἶνε ἄκυρος διὰ διάστασιν μεταξὺ δηλώσεως καὶ βουλήσεως, λέγει τὸ αὐτό. Αἱ ἔννοιαι εἶνε ἰσοπλατεῖς. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι, πλὴν τῆς ἕνεκα πλάνης διαστάσεως, δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄλλη τις περίπτωσις βεβαιότατα ὅμως τοιαύτη περίπτωσις δὲν εἶνε ἡ εἰκονικότης. Ἐπὶ πλάνης ἄλλα θέλει νὰ εἴπῃ ὁ δικαιοπρακτῶν καὶ ἄλλα λέγει. Θέλει, φέρ' εἰπεῖν, νὰ εἴπῃ «*ἀποδέχομαι τὴν κληρονομίαν*» καὶ λέγει (κατὰ παραδρομὴν τῆς γλώσσης ἢ ἐξ ἀγνοίας τῶν γλωσσικῶν ὅρων) «*παραιτοῦμαι τῆς κληρονομίας*». Ἐπὶ εἰκονικότητος ὅ,τι θέλει νὰ εἴπῃ, αὐτὸ τοῦτο καὶ λέγει. «*Ἀποδέχομαι*» θέλει νὰ εἴπῃ καὶ «*ἀποδέχομαι*» λέγει. Βούλησις καὶ δήλωσις εἶνε ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε φανερόν. Συνομολογεῖ δὲ ἄλλως αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος συγγραφεύς· διότι, ἐνῷ λέγει τὰ ἀνωτέρω ἐν τοῖς περὶ πλάνης, ὅταν πραγματεύηται περὶ εἰκονικότητος (Γεν. ἀρχαὶ § 350) δὲν λέγει, ὅτι ὑπάρχει διάστασις μεταξὺ βουλήσεως καὶ δηλώσεως, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει διάστασις μεταξὺ δηλώσεως καὶ **ἀληθοῦς** βουλήσεως. Προσέθηκε τὸν προσδιορισμὸν **ἀληθής**, ὡς μηδὲν κακὸν ποιούσης τῆς μικρᾶς ταύτης προσθήκης. Ἀλλ' οὕτω ἔλαθε καὶ ἑκυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους περιπεσὼν εἰς τὸ ἁμάρτημα, τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν λογικευομένων guaternio terminorum. Τότε μόνον εἶνε ὀρθὸν τὸ συμπέρασμα, ὅταν οἱ ὅροι λαμβάνωνται ἐν πάσαις ταῖς προτάσεσι τοῦ συλλογισμοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἔννοιαν. Εἰς τὴν παράβασιν τοῦ στοιχειώδους αὐτοῦ κανόνος τῆς λογικῆς ὑπέπεσον οἱ συγγραφεῖς διὰ τὸ πολὺ ἀφεστηκὸς τῶν προτάσεων. Ἐν τῇ θεωρίᾳ περὶ τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἔγκυρον δικαιοπραξίαν στοιχείων (Γεν. ἀρχαὶ 250) καὶ ὅταν πραγματεύωνται περὶ πλάνης μεταχειρίζονται τὸν ὅρον «*βούλησις*» ἁπλῶς καὶ ἄνευ διακρίσεώς τινος, ἀλλ' ἐν τοῖς περὶ εἰκονικότητος μεταχειρίζονται τὸν ὅρον **ἀληθὴς** βούλησις καὶ οὕτω καταλήγουσιν εἰς τὸ ἡμαρτημένον συμπέρασμα περὶ ἀκυρότητος τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν. Ἄνευ τῆς διλογίας ταύτης δὲν δύναται νὰ συναχθῇ τοιοῦτο συμπέρασμα ἐκ τῆς θεωρίας, τῆς διδασκούσης, ὅτι ἀπαιτεῖται α') βούλησις β') δήλωσις καὶ γ') συμφωνία μεταξὺ δηλώσεως καὶ βουλήσεως· διότι καὶ οἱ τρεῖς ὅροι συντρέχουσιν ἐπὶ τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν.

Ἄλλοι συγγραφεῖς (Windscheid Γεν. ἀρχαὶ § 70—) ἀπέφυγον τὴν τετράδα τῶν ὅρων, διδάσκοντες κατὰ τροποποίησιν τῆς θεωρίας, ὅτι ἀπαιτεῖται α') *ἀληθὴς* (σπουδαία) βούλησις β') *δήλωσις* καὶ γ') συμφωνία μεταξὺ *δηλώσεως* καὶ *ἀληθοῦς βουλήσεως*. Ὁμολογουμένως ἐκ τῆς οὕτω τροποποιηθείσης θεωρίας τὸ περὶ ἀκύρου τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν συμπέρασμα συνάγεται διὰ τελείου συλλογισμοῦ.

Ἀλλ' ἐρωτᾶται: εἶνε ὀρθὴ ἡ θεωρία, ὅτι ἀπαιτεῖται οὐχὶ ἁπλῶς *βούλησις*, ἀλλὰ *σπουδαία βούλησις*;

Ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀρθοῦ τῆς θεωρίας ταύτης θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τις αὐτοὺς τοὺς ὑποστηρίζοντας τὸ ἄκυρον τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν συγγραφεῖς. Πάντες πρότερον, οἱ πλεῖστοι δὲ καὶ νῦν ἀκόμη ἐν τοῖς συγγράμμασι διαλαμβάνουσι περὶ βουλήσεως ἁπλῶς. Καὶ ὅσοι δὲ ποιοῦνται ἤδη διάκρισιν τῆς βουλήσεως εἰς ἀληθῆ καὶ μὴ ἀληθῆ οὔτε καθορίζουσι τὸ πλάτος ἑκατέρας, ὡς ἦτο ἀναγκαῖον, καὶ οὐδεμίαν δικαιολογίαν ἐπάγονται, φαίνονται δὲ μάλιστα, ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκύρου τῶν εἰκονικῶν καὶ τῶν λόγῳ ἀστεισμοῦ δικαιοπραξιῶν ἐστηρίχθησαν διὰ νὰ καθιερώσωσι τὴν θεωρίαν, λαμβάνοντες τὸ ζητούμενον ὡς λόγον ἀποδείξεως. Τὸ νὰ δικαιολογῆται ἡ θεωρία ἐκ τῶν εἰκονικῶν καὶ τῶν λόγῳ ἀστεισμοῦ δικαιοπραξιῶν, ἐκλαμβανομένων ὡς ἀκύρων, καὶ ἔπειτα πάλιν ἐναλλὰξ τὸ ἄκυρον τῶν εἰρημένων δικαιοπραξιῶν ἐκ τῆς θεωρίας, αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν καλουμένην διαλληλίαν ἢ φαῦλον κύκλον.

Ὅταν λείψῃ τὸ ἐκ τῶν εἰκονικῶν καὶ τῶν λόγῳ ἀστεισμοῦ δικαιοπραξιῶν ἐπιχείρημα, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι, οὐδὲν μένει πλέον ὑπὲρ τῆς θεωρίας τῆς στηριζομένης ἐπὶ διακρίσεως τῆς βουλήσεως τῶν ἱκανῶν νὰ δικαιοπρακτῶσιν εἰς ἀληθῆ καὶ εἰς μὴ ἀληθῆ. Μαρτυροῦσι τοῦτο πᾶσαι αἱ νομικαὶ διατάξεις ἐν αἷς οὐδ' ὑπεμφαίνεται ἄλλο παρὰ ὅτι ὁ νομοθέτης ὥρισε τὰ νομικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως, ἣν τεκμαίρεται προϊὸν βουλήσεως ἐπὶ ἱκανῶν, χωρὶς νὰ ἀσχολεῖται περὶ τῶν ἐνδομύχων παραλλακτικῶν διαλογισμῶν τοῦ δικαιοπρακτοῦντος. Δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ ἀναπτύξωμεν πάσας τὰς διατάξεις διὰ νὰ δείξωμεν τοῦτο. Ἀναφέρομεν μόνον τὰ περὶ βίας καὶ δόλου κείμενα, ἅτινα δὲν καταλείπουσι τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βίας δικαιοπρακτοῦντος δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐνδομύχως ἔχει ἣν ἐκφράζει βούλησιν, καὶ ὅμως διὰ τὸ εἶνε ἔγκυρον τὴν δικαιοπραξίαν, κατ' ἄλλον τρόπον ἐπεζητήθη ἡ ματαίωσις τῶν ἐπακολουθημάτων.

Τὸ συμπέρασμα τῶν ἐκτεθέντων εἶνε ὅτι ἐκ τῆς θεωρίας, ὅτι ἀπαιτεῖται βούλησις, δήλωσις καὶ συμφωνία, μεταξὺ τούτων (ἥτις ἐν τῇ τριχοτομίᾳ σημαίνει ὅτι καὶ ὁ ὅρος βεβουλημένην δήλωσις) μόνον διὰ τοῦ παραλογισμοῦ quaternio terminorun συνάγεται τὸ ἄκυρον τῶν εἰκονικῶν δικαιοπραξιῶν, ἐκ τῆς θεωρίας δὲ τῆς στηριζομένης ἐπὶ διακρίσεως τῆς βουλήσεως εἰς ἀληθῆ καὶ μὴ ἀληθῆ, συνάγεται μὲν λογικῶς τὸ ἄκυρον, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀληθές, ἕνεκα τοῦ ἐσφαλμένου τῆς θεωρίας.

Ἕως ἐδῶ σήμερον. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ πραγματευθῶ περὶ τῶν ἀτόπων, εἰς ἃ ἄγει ἡ κρατοῦσα δόξα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαΐου 1910

Μ. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

ΥΦΥΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ
ΚΑΙ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Α' Φιλοσοφικὴ ἐπισκόπησις τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Συγκριτικοῦ Δικαίου. Β' Συγκριτικὴ Νομοθετικὴ Πολιτική. Γ' Σκέψεις περὶ τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. Δ' Ἡ Θετικὴ Ἑρμηνεία.

ΤΟΜΟΣ ΕΚ ΣΕΛΙΔΩΝ 230.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙ
ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Τί καλεῖται *κοινὸν* (Publicum);

Εἰς τὸ ἰδιότροπον αὐτὸ πρᾶγμα, τὸ τόσον ἀσύλληπτον, ἀλλὰ καὶ τόσον, κατὰ τὸ πλεῖστον τοὐλάχιστον, ἀνόητον, ἀνέλαβε νὰ δώσῃ τεχνικὸν ὁρισμὸν τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον εἶπε: *Κοινὸν* καλεῖται τὸ σύνολον, ἄγνωστον ποίων καὶ πόσων προσώπων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὡρισμένον κύκλον προσώπων.

Τὴν ἀεροπλοΐαν μὲ τὰς τελευταίας προόδους της παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα καὶ ἡ...Νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἠσχολήθη ἐπ' ἐσχάτων μὲ τὸ ἐρώτημα: Ὁ ἐπιβαίνων ἀεροστάτου ἢ ἀεροπλάνου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκθέτων ἑαυτὸν εἰς προφανῆ κίνδυνον ζωῆς, οὕτως ὥστε ἐν τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς αἱ σχετικαὶ τοῦ τοῦ δικαίου διατάξεις; Εἰς τὸ ἐρώτημα δίδουν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν οἱ σοφοὶ τῆς Γαλλίας βεβαιοῦντες ὅτι μετὰ τὰς σημερινὰς τῆς ἀεροπλοΐας προόδους, ἓν ταξείδιον δι' ἀεροστάτου ἢ ἀεροπλάνου κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ δι' ἁμάξης ἢ αὐτοκινήτου, ἐντὸς μάλιστα μιᾶς *μεγαλουπόλεως* ταξειδίου. Εἰς τὸ Γαλλικὸν κείμενον αἱ λέξεις «*ἐντὸς μεγαλουπόλεως*» εἶνε ὑπογραμμισμέναι, διὰ νὰ δηλωθῇ ἴσως, ὅτι τὸ διέρχεσθαι ἐπὶ αὐτοκινήτου τὰς ὁδοὺς τῶν μεγαλουπόλεων εἶνε ἐπικινδυνωδέστερον τοῦ ταξειδεύειν διὰ τοῦ ἀέρος!

Χάριν τῆς ἱστορίας δὲ σημειοῦμεν, ὅτι τὸ ἄνω ζήτημα δὲν ἐγεννήθη εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν σοφῶν Γάλλων νομικῶν, ἀλλὰ προέκυψεν ἐκ τῆς πρακτικῆς, διότι Γάλλος ἀεροναύτης εὑρὼν τὸν θάνατον διὰ πτώσεως ἐξ ἀεροπλάνου εἶχεν ἀσφαλίσει τὴν ζωήν του, ἡ δὲ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ἠρνήθη τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀσφαλίστρου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ ἀσφαλειῶν, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ ἀναγράψωμεν τὴν ἀρκετὰ ζωηρὰν ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, ἂν αἱ ἑταιρίαι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποζημιῶσι καὶ τὰς μικρὰς οὐχὶ ἐκ πυρκαϊᾶς βλάβας. Ὅταν λ. χ. κατὰ ἓν τραπεζομάνδηλον ἐξ ἀπροσεξίας τῆς ὑπηρετρίας ἢ ἐκ σιγάρου καὶ τὰ παρόμοια. Ἡ κρατήσασα γνώμη εἶνε ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, τῆς ὁποίας προορισμὸς εἶνε νὰ προσέρχηται ἀρωγὸς εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ παρ' αὐτῇ ἠσφαλισμένος ἐζημιώθη ἐξ ἀληθοῦς πυρκαϊᾶς.

Νέα βιομηχανία ἀνεπτύχθη, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ Μόναχον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη καὶ ὁ τίτλος: *ἐξιδανικευμένη πορνογραφία*. Τόμοι καλλιτεχνικώτατοι καὶ χρυσόδετοι περιέχουν εἰς πεζὸν λόγον καὶ εἰς ποιήματα καὶ εἰς εἰκόνας ἐξόχου τέχνης πᾶν ὅπερ δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ νὰ γαργαλίσῃ καὶ τὸν Μαθουσάλαν. Οἱ τόμοι οὗτοι οὔτε κυκλοφοροῦν εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα, οὔτε καὶ πωλοῦνται εἰς τὸν τυχόντα, διότι, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ ἀναγράφεται, εἶνε προωρισμένοι δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν προσώπων καὶ ἐξετυπώθησαν εἰς τόσα ἀντίτυπα, ὅσοι καὶ οἱ ἐγγραφέντες συνδρομηταί. Ἡ εὐφυὴς αὐτὴ ἐπινόησις ἐτάραξε πρὸς στιγμὴν τοὺς κύκλους τῶν Γερμανῶν νομοδιδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη σκέπτονται ἂν πρόκηται περὶ προσβολῆς τῆς δημοσίας ἠθικῆς, μέχρις ὅτου ὅμως κλείσῃ ἡ συζήτησις, ἡ Βαυαρικὴ Ἀστυνομία κατέσχε τοὺς κομψοὺς αὐτοὺς τόμους καὶ συνέλαβε τοὺς ἐξιδανικευμένους πορνογράφους.

Πόσαι ἐπικλήσεις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ καὶ πόσοι λυγμοὶ ὑπὲρ τῶν καταπατουμένων θεσμῶν δὲν θὰ ἐξηντλοῦντο παρ' ἡμῖν ἐὰν ὑπεδεικνύετο τροποποίησις τοιαύτη τοῦ κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς μας οἵα ὑπεδείχθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς Πρωσσικῆς Διαίτης.

Κατὰ τὴν τροποποίησιν ταύτην, ὁ Πρόεδρος τῆς Διαίτης δικαιοῦται θὰ ἀποπέμψῃ τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων πάντα ἀντιπρόσωπον, ὁ ὁποῖος δι' οἱουδήποτε τρόπου εἴτε ἐθορύβησεν εἰς βαθμὸν πέραν τοῦ συνήθους, εἴτε ἐτάραξεν ἐν γένει τὴν συνεδρίασιν, μετὰ δὲ τὴν ἀποπομπὴν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν αὐτὸν ἀντιπρόσωπον τὴν εἴσοδον καθ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς αὐτῆς συνεδριάσεως. Κλείει δὲ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ μὲ τὸ ἑξῆς ἐδάφιον. Ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως δικαιοῦται ὁ Πρόεδρος νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀστυνομίας!

Ἀριθ. 11241

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν τετάρτην (24) Μαΐου 1910 ἐννεακοσιοστοῦ δεκάτου τοῦ ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 4ην Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρηγόριος Ζυγούρης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Ι. Λάφη πληρεξουσίου τοῦ Νικολάου Γ. Λάφη κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Θωμᾶν Κατσικογιάννη κάτοικον πρώην Ἀθηνῶν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3462 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας αὐτῆς καὶ ἀπὸ 22 Μαΐου 1910 ἐπιταγῆς πρὸς γνῶσίν των καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας ἐπιτασσόμενον ἅμα ἵνα μετὰ τοῦ Ἰωάν. Καΐρη τῷ πληρώσωσι ἐμπροθέσμως λίρας Ἀγγλίας 170 ἢ τὸ ἰσότιμον αὐτῶν εἰς δραχμὰς 4292, 50 ο)ο πρὸς δραχμὰς 25,25 ἑκάστην λίραν ἢ ὅσον πλειότερον ἤθελεν τιμᾶσθαι κατὰ τὴν πληρωμὴν ἐντόκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἕως ἐξοφλήσεως. 2) Δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δραχ. 44. 3) Διὰ τέλη δραχ. 11 καὶ 4) δι' ἀπόγραφον, δύο ἀντίγραφα, δύο ἐπιταγάς, παραγγελίας, δύο ἐπιδόσεις καὶ δημοσίευσιν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐφημερίδα «Δικαιοσύνη» δραχ. 27 ἤτοι ἐν ὅλῳ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη δραχμαὶ ὀγδοήκοντα δύο (82) καὶ ταύτας ἐντόκως ἄλλως κλπ.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς
Α. Σπηλιάδης

Ὁ Δικαστ. Κλητὴρ
Γρ. Ζυγούρης

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2402 τοῦ 1910 ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Ἀλεξάνδρου Μούχου καὶ τῆς ἐναγομένης συζύγου του Εὐτυχίας Ἀλ. Μούχου, θυγατρὸς Ἀντωνίου Μιχαλοπούλου, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀθηνῶν, συναφθέντα γάμον.

Ἀθῆναι τῇ 28 Μαΐου 1910.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
τοῦ ἐνάγοντος
Π. Μοῦχος

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΟΝ
ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Παράρτημα τῶν Κωδίκων, περιλαμβάνον τὸ κείμενον τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων νόμων, μετὰ συντόμου τυπικοῦ τῆς ἐκτελέσεως.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ
— Ὁδὸς Γλάδστωνος —

ΠΕΤΡΟΥ Σ. ΕΥΤΑΞΟΠΟΥΛΟΥ
Δικηγόρου ἐν Τριπόλει

Η ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ
ΥΠΟ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑ

Τόμος Α' ἐκ σελ. 377 ἐκδοθεὶς ἐν Λειψίᾳ

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ